

Ο
Ρ
Γ
Α
Ν
Ω
Θ
Ε
Ι
Τ
Ε
Ν
Ω
Θ
Ε
Ι
Τ
Ε

WHAT TIME IS IT?

Α
Γ
Ω
Ν
Ι
Σ
Τ
Ε
Ι
Τ
Ε

ΝΕΟ ΚΙΝΗΜΑ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ

ΕΚΤΟΣ ΣΧΕΔΙΟΥ

περιοδική έκδοση
του ΝΕΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΩΝ

Γι' αυτούς που ζουν από τη δουλειά τους

Την ώρα που η χώρα διαλύεται, χάνει την κυριαρχία της, η κυβέρνηση υποθηκεύει το έδαφός της και ετοιμάζεται να δεχτεί μόνιμη επιτήρηση από τα όργανα της ΕΕ και του ΔΝΤ, οι εργαζόμενοι σε τεράστιους αριθμούς πλέον κινητοποιούνται με αιτήματα που γίνονται όλο και περισσότερο πολιτικά. Η τρικόα αντιπροσωπεύει ασφαλώς ενός είδους ξένη κατοχή. Η κυβέρνηση (πάντα βρίσκονται στελέχη για κατοχικές κυβερνήσεις) απειλεί ότι, αν δεν υποκύψουμε, θα γίνουμε προτεκτοράτο(!), ενώ οι μεγαλοεπιχειρηματίες, που υπολογίζουν ότι θα επιβιώσουν, τρίβουν τα χέρια τους (κάτι

τέτοιο γινόταν και στην κατοχή) για το θεσμικό καθεστώς δουλείας, το οποίο οργανώνουν οι νόμοι που ψηφίζονται.

Στις συνθήκες αυτές έχουμε και εκλογές στο Σύλλογο Αρχιτεκτόνων, ένα σύλλογο που με ευθύνη της πλειοψηφίας της απερχόμενης διοίκησης μοιάζει να διαλύεται κι αυτός. Οι εκλογές αυτές είναι ακόμα πιο πολύ στις σημερινές συνθήκες μια μάχη, έστω και περιφερειακή.

Από τη μεριά μας διακηρύσσουμε τη θέλησή μας για αναβάθμιση της συμπίεσης των δυνάμεων που διεκδικούν τα δικαιώματα των αρχιτεκτόνων που ζούν από τη

δουλειά τους (όπως φυσικά και αυτών που θέλουν αλλά δεν μπορούν να ζουν από αυτή), και η οποία έχει ήδη σε ένα βαθμό πραγματοποιηθεί στο χώρο των αρχιτεκτόνων τον τελευταίο καιρό. Μια τέτοια αναβάθμιση θα ήταν η **συνεργασία, μετά τις εκλογές, των συναδέλφων (και όχι μόνο των εκλεγμένων) που συσπειρώνουν οι δυνάμεις αυτές, με συγκεκριμένους στόχους, με βάση ένα πρόγραμμα που θα ανοίγει τις πόρτες του Συλλόγου σε όλο και πιο πολλούς εργαζόμενους αρχιτέκτονες.**

ένα Τέλος, μια Αρχή

Φαίνεται πως βρισκόμαστε στο τέλος μιας διαδρομής. Η κοινωνία της "προόδου", μετρούμενης με την επίτευξη του μέγιστου αποτελέσματος, της "επιχειρηματικότητας" και του "καλώς νοούμενου συμφέροντος" οδήγησε την παγκόσμια οικονομία και κοινωνία σε μια τερατώδη συσσώρευση κεφαλαίων, τα οποία διαχειρίζεται ένας πολύ στενός κύκλος χρηματοπιστωτικών ομίλων. Πρόκειται για το τεράστιο συγκρότημα συμφερόντων, που τα παπαγαλάκια του το παρουσιάζουν στους ιθαγενείς κάθε χώρας με το συνωμοτικό ψευδώνυμο "αγορές". Και τώρα το σύστημα αυτό, παγκοσμιοποιημένο, παρουσιάζει αδυναμία αυτοδιόρθωσης και επιχειρεί με όλο και μεγαλύτερη βιαιότητα και βιασύνη, όχι μόνο για τη χώρα μας αλλά και για το μεγαλύτερο μέρος του κόσμου, μια ακόμα μεγαλύτερη οικονομική συμπίεση και καταπίεση της συντριπτικής πλειοψηφίας των πληθυσμών. Ο ετοιμοθάνατος παγκόσμιος καπιταλισμός επειδή δεν μπορεί πια να λύσει τα αζεπέραστα προβλήματά του, όπως έκανε για δεκαετίες με την σοσιαλδημοκρατία, παραπαίει καταστρέφοντας, απειλώντας, διαστρέφοντας τους ανθρώπους αλλά και την αλήθεια (αλήθεια, γιατί κανείς δε μιλάει για τη Φουκουσίμα;).

Κανείς δεν είχε προβλέψει την πτώση του υπέρτατου σοσιαλισμού. Ποιος κομμουνιστής οποιουδήποτε ρεύματος πί-

στευε ότι η Σοβιετική Ένωση, 90 χρόνια μετά τη μεγάλη επανάσταση, θα μετατρέπεται στη σημερινή καπιταλιστική Ρωσία; Δεν πρέπει σήμερα να μας διαφεύγει ότι πολιτικά επιστρέφουμε πίσω από τη Γαλλική Επανάσταση, κοινωνικά σε πρωτοκαπιταλιστικές ή προκαπιταλιστικές σχέσεις, χωρίς εργασιακά δικαιώματα, με μασκοφόρους αστυνομικούς, με μισθοφορικούς στρατούς και κληρονομικά δημόσια αξιώματα. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη αυταπάτη από το να θεωρείς τις κοινωνικές εξελίξεις σαν κάτι το μαθηματικά προβλέψιμο, ακόμα χειρότερα σαν κάτι το λίγο πολύ γραμμικό. Αυτοί που υποστηρίζουν ότι επίκειται ανάκαμψη, ισχυρή ή "αναιμική", απλώς στηρίζονται στο ότι κάτι που συνέβη πολλές φορές θα συμβαίνει πάντα. Δεν αναλογίζονται το ενδεχόμενο μιας τερατώδους καταστροφής, η οποία ανησυχεί βεβαίως λιγότερο αυτούς που δεν έχουν τίποτα να χάσουν, όπως μας λέει και ο κ. Σάλας της Τράπεζας Πειραιώς (Ελευθεροτυπία 15/10/2011).

Το τι χάσαμε και τι χάνουμε καθημερινά, αν κάποιος προλαβαίνει να το καταγράψει, κανείς δεν προλαβαίνει να το απομνημονεύσει στο σύνολό του. Η θεωρία της Ναόμι Κλάιν ότι το κεφάλαιο στις μέρες μας εφαρμόζει την πολεμική τεχνική "Σοκ και Δέος" στην κοινωνική ζωή, που αφήνει άναυδους τους πληττόμενους ανθρώπους, επιβεβαιώνεται.

Μέχρι σήμερα οι δυνάμεις της εργασίας μοιάζουν να μην αντέχουν στη σφοδρότητα της επίθεσης και συχνά φαίνεται σαν να παλεύουν απλώς για την τιμή των όπλων, που κι αυτό, συγκρινόμενο με την άνευ όρων παράδοση, δεν πρέπει να υποτιμάται. Αν και παρατηρείται στην κοινωνία μια αναζωογόνηση ενός πνεύματος αλληλεγγύης, που κόντευε με τα χρόνια να εξαφανιστεί, αυτή δεν αρκεί βεβαίως για να αποτρέψει την κατάθλιψη και τον πανικό του πλήθους των θιγόμενων. Η εξουσιαστικές δυνάμεις έχοντας χάσει το εκμαυλιστικό μέσο του μαζικού ρουσφετιού, του βολέματος των "δικών μας", βοηθούντων και των παπαγάλων των ΜΜΕ, υποδουλίζουν τον κοινωνικό αυτοματισμό, στρέφοντας τη μια κοινωνική ομάδα εναντίον της άλλης, τον έναν εργαζόμενο εναντίον του άλλου, μιλούν όπως όλα τα αυταρχικά καθεστώτα για έθνος, οι πατριδοκάπηλοι δείχνουν με το δάχτυλο, όπως πάντα στην ιστορία, τους "αντεθνικούς" και "ανόμως" δρώντες. Ήρθε η ώρα να τους δείξουμε εμείς.

Στις συνθήκες αυτές φαίνεται πολύ παράξενο να μιλάς για προεκλογικά προγράμματα στο Σύλλογο Αρχιτεκτόνων. Ίσως σήμερα το πιο σπουδαίο είναι να τον απαλλάξουμε από τον μακροχρόνιο διαπαραταξιακό κυβερνητικό συνδικαλισμό (των ΔΑΚ, ΠΑΣΚ, ΑΣΑΕ, ΕΛΕΜ και των θραυσμάτων τους), που πρόδωσε

μαζί με την ηγεσία του ΤΕΕ τους αρχιτέκτονες που ζουν από τη δουλειά τους μέσα από φιέστες και δημόσιες σχέσεις, αλλά επίσης απέκοψε έναν κλάδο με ιστορία από τους υπόλοιπους εργαζόμενους και τα προβλήματά τους.

Η συμπίεση των παρατάξεων του χώρου των αρχιτεκτόνων, που με βάση τις θέσεις τους δηλώνουν ότι θέλουν να εκφράζουν συναδέλφους που ζουν από τη δουλειά τους, έχει ήδη σε ένα βαθμό προωθηθεί. Η προσπάθεια πρέπει να συνεχιστεί. Όμως αντικείμενό της δεν πρέπει να είναι μόνο ο αγώνας επιβίωσης που αναπόφευκτα θα διεξαχθεί. Όταν ο λαός αυτός θα ξανασηκωθεί, δεν πρέπει να ξαναρχίσει συμβιώνοντας με διάφορες επιχειρήσεις και μεγαλοεργολάβους να καταστρέφουν τον αστικό και αγροτικό ιδιωτικό και δημόσιο χώρο, δεν πρέπει να συνεχιστεί με αυθαίρετα, ακαλαίσθητες πολυκατοικίες και μεζονέτες.

Ως τμήμα του κόσμου της εργασίας οφείλουμε να συμβάλουμε, στα ζητήματα σχετικά με την επιστήμη μας, με μια συγκεκριμένη εναλλακτική πρόταση πορείας από σήμερα και μέχρι την απαλλαγή της κοινωνίας από την βαρβαρότητα της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Δεν θα είμαστε μόνοι μας. Ο καπιταλισμός είναι πάλι στο στόχαστρο των εργαζόμενων σε όλο σχεδόν τον κόσμο.

Η ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ ΩΣ (ΠΟΛΙΤΙΚΗ) ΤΕΧΝΗ

Προσπαθούν επίμονα να μας πείσουν ότι η επιστημονική γνώση απαξιώνεται κάθε 5 ή 10 χρόνια. Όμως αυτό που απαξιώνεται (και όχι πάντα από κοινωνική ανάγκη) είναι οι εφαρμοσμένες τεχνικές στους διάφορους τομείς και όχι η επιστημονική θεωρία, η κριτική σκέψη, η γενικόπερη παραγωγή πνευματικών προϊόντων, που αποτελούν μια ασυνεχή αλλά αδιάκοπη πορεία της ανθρώπινης διάσωσης και θα έπρεπε να είναι δημόσια ιδιοκτησία, χωρίς πατέντες και απόρρητα. Σήμερα το κοινωνικό σύστημα, κυρίως μέσω του εκπαιδευτικού συστήματος, αυτή την κοινωνική πνευματική παραγωγή την περιχαρακώνει και την ιδιωτικοποιεί σε ακραίο βαθμό.

Η "δια βίου εκπαίδευση" αφορά την εξειδίκευση στην επίλυση συγκεκριμένων προβλημάτων, πραγματικών ή επινοημένων από την "επιχειρηματικότητα", και καθόλου την διερεύνηση των αιτιών των μεγάλων προβλημάτων της κοινωνίας και του ανθρώπου και την επίλυσή τους. Θέλουν να μας πείσουν ότι δεν μπορούμε παρά να πιστοποιηθούμε ως εφαρμοστές κανονισμών (π.χ. ΚΕΝΑΚ) και τεχνικών οδηγιών. Μάλιστα μας εξηγούν ότι, σε σχέση με αυτά, το δίπλωμα του Πολυτεχνείου είναι σαν να μην

υπάρχει. Θέλουν να μας πείσουν ότι κι αν σπουδάσαμε, αυτές οι σπουδές μπορούν να πεταχτούν στο καλάθι των αχρήστων (είπαμε, μετά από 5 χρόνια έχουν "απαξιωθεί") και να θεωρούμε απόλυτα φυσιολογικό να οδηγηθούμε σε μια δουλειά (ευελίσια), στην οποία είμαστε πιο χρήσιμοι στο κεφάλαιο παρά στην κοινωνία. Το κόστος των σπουδών μας, σε μεγάλο ποσοστό πληρωμένο από την κοινωνία, μπορεί απλώς να προστεθεί κι αυτό στο περιφημο δημόσιο χρέος και εμείς να πεταχτούμε στην ανεργία. Και όλα αυτά οφείλουμε να τα αποδεχτούμε γιατί "το λέει ο νόμος", η διαδικασία της Μπολβάνια και η κ. Διαμαντοπούλου.

Το δημόσιο σχολείο δεν έχει ακόμη τελείως καταστραφεί. Το δημόσιο Πανεπιστήμιο ακόμη αναπνέει, παράγονται ακόμα αρχιτέκτονες. Η κοινωνία χρειάζεται τους αρχιτέκτονες. Η ελληνική κοινωνία, με τον διαλυμένο αστικό και υπαίθριο χώρο της, τους χρειάζεται ακόμα πιο πολύ. **Αν υπερασπιζόμαστε την επιστημονική μας ιδιότητα δεν το κάνουμε για να ξεχωρίσουμε από την κοινωνία, αλλά γιατί αισθανόμαστε ότι της την χρωστάμε.**

Η απαξίωση της πραγματικής επιστήμης ευνοεί την

ασφυκτική περιχαράκωση και ιδιωτικοποίησή της σε διεθνή κλίμακα. Η απαξίωση αυτή ισοπεδώνει χλευάζοντας τη σκληρή πνευματική προσπάθεια και οδηγεί τα παιδιά να επιλέγουν επάγγελμα με τα κριτήρια της "αγοράς". Ακόμα χειρότερα, θολώνει τους ταξικούς διαχωρισμούς προβάλλοντας διαιρέσεις συντηρητικές ή με βάση το επίπεδο εκπαίδευσης, επιδιώκοντας να αποκόψει από τη σύγχρονη εργατική τάξη το πιο μορφωμένο τμήμα της και να της αποστερήσει τις υπηρεσίες του. Δεν είναι όμως μόνο αυτό. Έχει ευρύτερα ως στόχο να απομονώσει τις δυνάμεις της εργασίας από την αντικαπιταλιστική διάνοηση, που πάντα αναφέρεται στο χώρο της πραγματικής επιστήμης.

Όσοι αντιστεκόμαστε τον εξευτελισμό και την αλλοτρίωση πρέπει να γινόμαστε κάθε μέρα και περισσότερο. Δεν θα τους κάνουμε τη χάρη να παραιτηθούμε από αυτό που σπουδάσαμε και με βάση το οποίο μπορούμε να προσφέρουμε. Οι προτάσεις μας για πόλεις, πλατείες, πάρκα, κατοικίες, χώρες, χωρίς καπιταλιστές πρέπει να φτάσουμε να γίνουν τόσο δημοφιλείς, ώστε αυτοί να τις βλέπουν στους χειρότερους εφιάλτες τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Τώρα, που τρίζουν τα θεμέλια του «νικητή», μέχρι πριν μερικά χρόνια, καπιταλισμού και μαζί του σωριάζονται όλα τα δικαιώματα και οι κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, φτάνοντας να διακυβεύεται πια η ίδια η επιβίωσή μας, ήρθε η ώρα να βγουν στο προσκήνιο οι εργαζόμενοι αυτοπροσώπως. Οι ηγεσίες των φορέων, των συνδικάτων και των σωματείων έχουν, οι περισσότερες, ενταχθεί και συμμαχήσει, χρόνια τώρα, με την ίδια την εξουσία, έχουν εξαγοραστεί και έχουν προδώσει τον ρόλο τους. Είναι όμως πια θέμα ζωής και θανάτου, όλοι όσοι θέλουν τίμια να ζουν από τη δουλειά τους να μπουν μέσα στους φορείς και να τους πάρουν πίσω στα χέρια τους. Δεν μπορεί σε αυτόν τον πόλεμο να μας εκπροσωπούν εκείνοι, που πίσω από την πλάτη μας υπέσκαπταν για χρόνια τα συμφέροντά μας και με τη βοήθεια της εξουσίας εκμαύλιζαν τον εργαζόμενο λαό.

Μπροστά σε αυτή τη σαρωτική θύελλα, το μόνο, που μπορεί να μας κρατήσει όρθιους και να υψώσει τη σημαία για ένα καλύτερο αύριο είναι η συμμαχία όλων εκείνων, που σεβόμενοι τον εαυτό τους, τον διπλανό τους, την ίδια την κοινωνία, θέλουν να εργαστούν τίμια, να ζήσουν τίμια, να προσφέρουν

στο κοινωνικό σύνολο. Η κοινωνική συνείδηση, το φιλότιμο, η ευσυνειδησία και η αλληλεγγύη είναι τα στοιχεία του εν δυνάμει συντρόφου μας, που πλάι του μπορούμε να αγωνιστούμε για όλα όσα είναι αναντίρρητο δικαίωμά μας.

Ο ΣΑΔΑΣ θα μπορούσε να αποτελέσει ένα μαχητικό χώρο συσπειρώσεως των αρχιτεκτόνων, που ζουν (ή θέλουν να ζουν) από τη δουλειά τους, ιδιαίτερα τώρα, που επιχειρείται η δραματική αλλαγή του εργασιακού μας περιβάλλοντος (fast track, αμοιβές, συλ. συμβάσεις, Μητρώο Κατασκευαστών Ιδιωτικών Έργων, πιστοποιήσεις, ιδιωτικοποίηση πολεοδομιών, ασφάλιση μελετών, ΓΟΚ, ΕΠΑΕ, κλπ). Αντίθετα με αυτήν την άμεση ανάγκη ο ΣΑΔΑΣ, με ευθύνη της πλειοψηφίας της διοίκησής του, επέλεξε να απέχει από οτιδήποτε σημαντικό απασχολούσε τους αρχιτέκτονες και την κοινωνία. Αντ' αυτού αναλώθηκε σε ένα συνέδριο χωρίς θέμα, όπου πρωταγωνιστικό ρόλο είχαν οι χορηγοί και οι διάφοροι προμηθευτές, ενώ η διοργάνωσή του ανατέθηκε με αδιαφανείς διαδικασίες σε ιδιωτική εταιρεία διαφήμισης, μάρκετινγκ και δημοσίων σχέσεων.

Το παραπάνω ζήτημα της διοργάνωσης του συνεδρίου, αλλά και η πα-

ραβίαση κάθε έννοιας στοιχειώδους δεοντολογίας και συλλογικότητας και η καταπάτηση κάθε έννοιας δημοκρατίας στη λειτουργία του συλλόγου από τον πρόεδρο του ΔΣ του συλλόγου, οδήγησε το Νέο Κίνημα να καταθέσει πρόταση μομφής προς τον πρόεδρο. Η μομφή καταψηφίστηκε από την πλειοψηφία του ΔΣ αποκαλύπτοντας τη συνεννοχή τους υπερψήφισαν μόνο το Νέο Κίνημα και οι Συσπειρώσεις, ενώ η Πανεπιστημονική αποχώρησε. Αυτή η απαράδεκτη στάση της πλειοψηφίας της διοίκησης του συλλόγου αποτυπώθηκε και στην καταψήφιση των προπραγμένων και του οικονομικού απολογισμού από την αντιπροσωπεία για πρώτη φορά στην ιστορία του ΣΑΔΑΣ.

Θετική εξέλιξη για τον ΣΑΔΑΣ-ΠΕΑ και τους ίδιους τους αρχιτέκτονες αποτελεί η δημιουργία του Τμήματος Αττικής. Η ύπαρξη του τμήματος και της γενικής του συνέλευσης δίνει χώρο και βήμα σε κάθε αρχιτέκτονα της Αττικής να εκφραστεί και να αγωνιστεί για τα δικαιώματά του.

Τώρα, που είναι ανάγκη να δράσουμε για να διεκδικήσουμε τη ζωή μας, ας πάρουμε στα χέρια μας και τους φορείς, που έχουν ξεμείνει στα χέρια των «λίγων» και να τους κάνουμε όπλα για τον αγώνα μας.

Το ψηφοδέλτιο του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων για την Αντιπροσωπεία του ΣΑΔΑΣ - ΠΕΑ

ΑΤΤΙΚΗ

ΓΙΑΝΝΙΡΗΣ ΗΛΙΑΣ
ΓΚΑΜΑ ΕΛΕΝΗ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ (ΛΕΝΑ)
ΔΡΟΥΓΑ ΙΟΥΛΙΑ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΔΟΥ ΣΟΦΙΑ
ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ ΝΙΚΟΣ
ΚΑΤΣΙΚΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ (ΝΤΑΙΖΗ)
ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ ΠΛΑΤΩΝ
ΜΠΑΡΔΑΚΗΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΟΡΕΣΤΙΔΗΣ ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ
ΠΑΝΤΕΛΑΚΗΣ ΜΙΧΑΛΗΣ
ΠΛΑΤΑΝΙΩΤΟΥ ΜΑΡΙΑ
ΣΕΛΙΑΝΙΤΗ ΕΥΔΟΚΙΑ
ΣΕΛΙΑΝΙΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
ΣΚΛΙΑΣ ΚΩΣΤΑΣ
ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ ΑΛΕΚΟΣ
ΤΑΒΛΑΡΙΔΗΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ
ΤΣΙΡΩΝΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ (ΝΑΤΑΣΣΑ)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ & ΘΡΑΚΗ

ΧΕΡΙΑΝΙΔΟΥ ΕΛΙΝΑ (Έβρος)

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ

ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ (Ημαθία)

ΙΟΝΙΑ ΝΗΣΙΑ

ΑΝΝΙΝΟΥ ΜΕΡΟΠΗ (Κεφαλονιά)

ΒΟΡΕΙΟ ΑΙΓΑΙΟ

ΚΑΝΔΙΑΣ ΝΙΚΟΣ (Ικαρία)

ΝΟΤΙΟ ΑΙΓΑΙΟ

ΒΟΥΛΓΑΡΙΔΟΥ ΔΕΣΠΟΙΝΑ (Κυκλάδες)
ΠΑΠΑΘΕΟΔΩΡΟΥ ΠΑΡΙΣ (Δωδεκάνησα)

ΚΡΗΤΗ

ΑΝΔΡΙΟΠΟΥΛΟΥ ΤΖΕΝΗ (Λασιθί)
ΚΑΨΑΝΑΚΗ ΕΛΕΝΗ (ΕΛΛΗ) (Χανιά)
ΚΟΥΤΣΑΥΤΑΚΗ ΕΥΘΥΜΙΑ (ΕΦΗ) (Χανιά)

Υποψήφιοι για το Δ.Σ. του Τμήματος Αττικής είναι οι υποψήφιοι της Αττικής για την Αντιπροσωπεία.

ΠΕΡΙ ΚΟΙΝΟΥ ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΥ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ ΑΤΤΙΚΗΣ

Στην πρόταση για «αριστερό ψηφοδέλτιο συνεργασίας» για τις εκλογές στο τμήμα Αττικής του Συλλόγου, που απηύθυνε η Συσπείρωση στο Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων και την Αριστερή Κίνηση Εργαζόμενοι Αρχιτέκτονες, το Νέο Κίνημα αντιπρότεινε **συνεργασία «...μετά τις εκλογές, με συγκεκριμένους στόχους, ένα πρόγραμμα για το Σύλλογο, αλλά και για παραέξω.»**

Η πρόταση για «αριστερό ψηφοδέλτιο συνεργασίας» δεν υιοθετήθηκε από το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων επειδή

«...Ένα κοινό ψηφοδέλτιο της τελευταίας στιγμής δεν μπορεί παρά να είναι άθροισμα υποψηφιοτήτων με βάση τα γνωστά παραταξιακά κριτήρια.» Με «...το τέλος των κλασικών παρατάξεων, που σήμερα επιβεβαιώνεται συσχετιζόμενο με την κρίση πολιτικής εκπροσώπησης στις συνθήκες της εξελισσόμενης θυελλώδους κρίσης, ...όλες οι τετριμμένες διαδικασίες, που από μια άποψη συνιστούν ή αποπειρώνται υποκατάσταση του συλλογικού χώρου από τις παρατάξεις, με αποτέλεσμα να τον διαλύουν,

προκαλούν αντιπάθεια στις χιλιάδες των ανθρώπων που η ζωή τους σήμερα καταστρέφεται.»

Η απάντηση του Νέου Κινήματος ανέφερε, μεταξύ άλλων, ότι «ένα κοινό ψηφοδέλτιο προϋποθέτει μια σοβαρή συμφωνία περί του πρακτέου και αυτό είναι αδύνατο να προκύψει μέσα σε λίγες μέρες, πόσω μάλλον όταν τα μικροπαραταξιακά αντανακλαστικά δεν φαίνεται να έχουν ουσιαδώς υποχωρήσει, ακόμα και σήμερα που κατακυλάμε στο χάος.» Η

απάντηση τέλος επεσήμανε ότι η πρόταση είχε «...την αδυναμία ότι αποκλείει την Πανεπιστημονική», ενώ «οι πολιτικές προτάσεις, όπως οι περί συνεργασιών, δεν πρέπει να κυριαρχούνται από συναισθηματισμούς, νοσταλγία, ή έμμονες ιδέες, που οπωσδήποτε είναι στοιχεία του παλιού που πεθαίνει.»

Τα πλήρη κείμενα της πρόσκλησης και της απάντησης στο:

www.neokinima-arch.gr

ΒΙΒΛΙΑ

Πρακτικά της ημερίδας:

«Οι δημόσιοι χώροι ως κοινωνικό αγαθό σε κρίση»

Μία πρωτοβουλία του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων

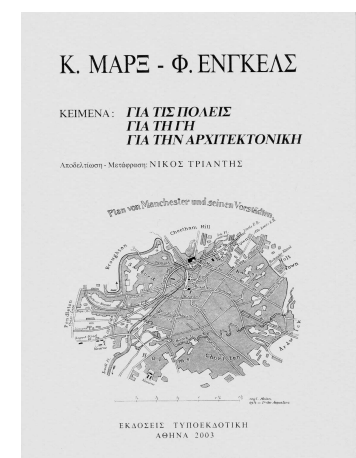

Την ημέρα των εκλογών θα έχουν κυκλοφορήσει τα πρακτικά της ημερίδας που διοργανώθηκε με πρωτοβουλία του ΝΚΑ τον Ιανουάριο του 2011. Οι συνάδελφοι μπορούν να τον προμηθευτούν από το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων.

Πρακτικά του Συνεδρίου:

«Μετασχηματισμοί της Ελληνικής Πόλης, σοσιαλιστική θεωρία, προοπτικές και καθημερινή πράξη»

Συνεχίζει να κυκλοφορεί ο τόμος των πρακτικών του τριήμερου Συνεδρίου. Οι συνάδελφοι μπορούν να τον προμηθευτούν από το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων.

Κ. ΜΑΡΞ - Φ. ΕΝΓΚΕΛΣ: Κείμενα για την πόλη, για τη γη, για την αρχιτεκτονική.

Το βιβλίο «Κ. Μάρξ- Φ. Ένγκελς, Κείμενα: Για τις πόλεις, για τη γη, για την αρχιτεκτονική» σε αποδελτίωση-μετάφραση Νίκου Τριάντη, που εκδόθηκε από τις εκδόσεις «Τυποεκδοτική», με την επιμέλεια του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων. Μπορείτε να το προμηθευτείτε από το Νέο Κίνημα Αρχιτεκτόνων.

Εκτός Σχεδίου

Περιοδική έκδοση του Νέου Κινήματος Αρχιτεκτόνων
τηλ. 210 36.33.506
Φύλλο αρ. 25 - Οκτώβριος 2011
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο
Μπαρδάκης Κώστας
Λαφονομήλη 49Α, 11471 Αθήνα
www.neokinima-arch.gr

Διανέμεται δωρεάν